

[Axel Ivan Pedersen.]

modsatning til det statsstøttede byggeri; det er vel, når alt kommer til alt og det hele gøres op, et spørgsmål, hvem der i dag opnår størst støtte fra statens side, enten parcellhusejeren igennem subsidieordningen eller det statsstøttede byggeri gennem direkte m²-tilskud og børnetilskud — børnetilskud, som i øvrigt også gives til ejere af parcellhuse. Jeg synes, det er nødvendigt at få klaret dette, fordi det er, ligesom man her synes at ville gøre en meget, meget stor forskel, som i virkeligheden slet ikke eksisterer.

Jeg nævnte før, at der ikke var tilstrækkelige reguleringsmuligheder, end ikke skønt disse for ikke så længe siden er blevet udvidet noget. Det er dog et spørgsmål, om det ikke, hvor ubehagelig regulering end måtte forekomme, var en overvejelse værd at bringe hele landet ind inder en regulering. Det vil ikke berøre den økonomiske ramme, men det vil formentlig kunne lede byggeriet ind i nye kanaler, som tilgodeser ungdommen og de mindre- og mindstbemidlede boligtagere.

I forbindelse med spørgsmålet om regulering vil jeg gøre et par bemærkninger om boligministeriets bekendtgørelse af 24. november i fjor. Denne bekendtgørelse indeholder i § 9 en dispensationsbeføjelse, for så vidt angår lovens §§ 6 og 7, der for sidstnævntes vedkommende drejer sig om de regulerede områder. Der står i § 9, at ansøgning om dispensation skal indsendes til boligministeriet gennem vedkommende kommunalbestyrelse med dennes udtalelse om de forhold, der efter kommunalbestyrelsens formening kan begrunde, at ansøgningen imødekommes. Jeg ved ikke, i hvilken udstrækning disse dispensationer gives, og jeg ved heller ikke, om de forskellige kommunalbestyrelser i deres anbefaling af dispensationsansøgningerne tager et skyldigt hensyn til, hvilket byggeri det bør dreje sig om, f. eks. om det er et luksusbetonet byggeri eller et byggeri af den karakter, som boliglovens kapitel IV omtaler, altså et byggeri, hvori der tages hensyn til huslejens størrelse og lejlighedens udstyr i øvrigt.

Jeg vil gerne spørge, om boligministeren ikke kunne tænke sig at indskærpe kommunalbestyrelserne at tage sådanne hensyn, så

der allerede på et tidligt tidspunkt kunne ske en sortering, der tilgodeser netop det byggeri, der i den nuværende situation er det mest tiltrængte.

Dernæst finder jeg mig foranlediget til at sige, at når der er fastlagt et byggeprogram for næste år til 5,2 mill. etagemeter og der heri foruden boligbyggeri og nødvendigt offentligt byggeri også er medtaget erhvervsbyggeri, kontorbyggeri, hotel- og restaurationsbyggeri, banker og sparekasser, lagerbygninger m. v., så er det nu et spørgsmål, om man i den situation, vi befinder os i, ikke også bør overveje at holde igen på nogle af disse områder til fordel for boligbyggeriet, der forekommer mig mere nødvendigt end f. eks. bygning af nye bankpladser.

Jeg vil sige disse ting, fordi boligministeren brugte en vending i sin redegørelse, der lød omtrent således: jeg mener ikke, man med nogen rimelighed kan kræve, at det sociale udlejningsbyggeri skal vige yderligere til fordel for det private byggeri. Heri er jeg enig med boligministeren, så meget desto mere som boligloven tilgodeser et socialt byggeri af det omfang, jeg talte om før.

Der er et andet problem, som jeg i forbindelse med det sociale boligbyggeri gerne vil henlede opmærksomheden på, og det er lejernes indskud. Som det er bekendt, blev dette ved revisionen i 1958 forhøjet fra 3 til 6 pct. — for så vidt en forhøjelse, der var helt uden betydning for statskassen, da statslånene ved samme lejlighed blev afskaffet. Med den stigning, der siden er sket i byggepriserne, udgør 6 pct.s eget indskud et meget væsentligt beløb, ikke mindst for de mindstbemidlede, der nu kan komme ind i dette sociale byggeri, idet statsstøttet udlejningsbyggeri skal rumme et vist antal lejligheder for de mindstbemidlede. Og da det som sagt ikke berører statskassen og heller ikke rokker ved de aftaler, som er truffet, beder jeg om, at dette problem må blive overvejet, fordi det netop for de mindstbemidlede i dag er en hindring for at komme ind i det sociale udlejningsbyggeri.

Så kan jeg ikke undlade at gøre den bemærkning, når talen er drejet ind på 1958-loven og den i samme forbindelse foretagne revision af lejeloven, at man sikkert ikke, hvis man havde kunnet forudse den siden